

Ik wil met een citaat van Cicero, een oude Griekse wijsgeer beginnen:

‘Het leven dat de natuur ons geeft is kort.

Maar de herinnering aan een welbesteed leven duurt eeuwig’.

Ik sta hier namens veel hardlopers van SIB, een hardloopclub, waar Piet tot en met dit jaar zeer nauw mee verbonden was!

Hoewel sommigen van ons hem liefkozend “Pietje” noemden, want het was natuurlijk maar een klein mannetje, is hij voor mij altijd een grote Piet geweest!

In eerste instantie hadden wij als lopers groot respect voor zijn prestaties in het verleden, waar hij zelf slechts mondjesmaat over vertelde. De lijst van bijzondere prestaties is voor nu te lang om op te noemen, maar in zijn tijd was hij een echte topper, winnaar van nationale titels, met tijden die ook nu nog tot de verbeelding zouden spreken.

Maar een mens is meer dan een hardloper!

Toen hij na zijn sportcarrière bij de Spartaan bij SIB kwam lopen, waren het niet zijn hardloopkwaliteiten, maar uiteindelijk juist zijn menselijke kanten als vriendelijkheid, nuchterheid en positiviteit, die velen van ons als herinnering noemen.

Uit de vele reacties van lopers heb ik enkele opmerkingen, die steeds weer terugkwamen, hier bijeen gebracht.

Piet was wars van meedoen aan mode, droeg oude shirts, zelfs een met daarop ‘Bouwjaar 1943’! Hij hoefde niet elk jaar nieuwe schoenen, was soms wars van nieuwe trainingstechnieken. Maar Piet was echt sociaal en begaan met mensen die achterin de groep liepen vanwege blessures of andere “mankementen”. Ik heb hem ervaren als een man met een groot hart

Wat een prachtige kerel!

Als loper van de ‘Zondag groep’ heb ik een jaar of 15 wekelijks met Piet gelopen. Geweldig karakter, heerlijk rustig, relaxed, liet zich niet gek maken, ook niet toen er wat onenigheid in de club ontstond. Piet koos geen partij en liet de storm rustig uitrazen. Tijdens het lopen vertelde hij over de natuur, over schapenzuring, orchideeën en andere planten die in duinen te vinden waren. Hij was het die mij meenam naar het kabouterbos en vertelde over de verhalen die hij daar met zijn kleinkinderen besprak en over de briefjes die hij aan en namens de kabouters schreef. Piet was geen man van harde oordelen en meningen over anderen. Ik ben dankbaar dat ik deze man heb mogen meemaken.

Piet is voor mij op de eerste plaats de sympathieke hardloper. Maar hij was ook een man met veel kennis van de natuur en zeker een liefhebber van schelpen. Dit bleek eens toen we op het strand een wulk slakkenhuis vonden. Enige dagen later kwam

Piet bij me aan de deur om een droge kluit eikapsels te brengen die hij op het strand had gevonden en waarin de wulk zijn eitjes had gelegd. De droge kluit eikapsels heb ik bewaard in een doosje en zijn voor mij nog immer een mooie herinnering aan Piet.

Ik heb één keer het genoeg gehad om **alleen** met Piet te lopen. Het was tijdens een training met de groep, maar ik moest vanwege een blessure de groep wat eerder verlaten en Piet ging met mij mee. We namen een strandopgang die bezaaid was met allerlei schelpen en Piet vertelde eindeloze verhalen. Na een poosje daar rond te hebben gelopen was de vermoeidheid verdwenen en was ik weer opgeladen om terug te lopen. Het was een bijzondere zondagmorgen die ik nooit zal vergeten.

Piet heeft jarenlang 's winters met mij een rondje door Lisse gelopen. Tijdens het lopen werd lief en leed gedeeld. Vaak stonden zijn kleinkinderen centraal. Als ze weer eens in het weekend bij hen hadden gelogeerd, kon Piet smakelijk vertellen over de capriolen van deze 'kleine terroristen', zoals hij ze noemde. Hij genoot daar zichtbaar van.

Ik noemde Piet lachend mijn personal trainer, en verkondigde overal met een gevoel van trots dat ik training kreeg van een Nederlands kampioen. Toen hij eind vorig jaar vertelde dat het lopen moeilijk ging, en dat hij erover nadacht om te stoppen, vond ik dat heel erg.

Het is een groot gemis dat Pietje er niet meer is, maar ik denk met heel veel dankbaarheid en trots aan hem terug.

Piet was soms natuurlijk ook wel een aangenaam gemeen mannetje! Als we een route op zijn favoriete ondergrond deden, heuvelachtig met veel zand, dan kon hij zich heerlijk uitleven en had je moeite om hem bij te houden. Dan kon hij soms met een achteloos gebaar met zijn hand aangeven, kom op, sneller, maar dan gaf hij zelf natuurlijk ook weer gas!

Van hem heb ik geleerd waar je in een wedstrijd met heuvels afstand kan nemen van je medelopers. Je gaat samen hard omhoog en waar de meesten boven gaan uithijgen ga jij versnellen en sla je een gat van 20 meter! Werkt nog steeds!

Tot zover enkele van de persoonlijke reacties van lopers die Piet als vriend hebben ervaren!

Als mens gaat het uiteindelijk niet om wat je doet of wat je hebt bereikt, het gaat er misschien wel meer om wat je voor een ander hebt betekend.

Uit alle herinneringen blijkt dat Piet voor ons meer is dan een hardloper, hij was een man waarbij karaktereigenschappen als eenvoudig, eerlijk, niet oordelen, oog hebben voor de ander, liefhebber van de natuur, belangrijker waren dan al het andere.

Een hardloopte prestatie wordt meestal snel vergeten, maar een mooi mens krijgt veelal een mooi plekje in ons hart.

Piet, daarom zal je bij veel lopers binnen SIB voortleven als een mooi en integer mens, en hoe verdrietig soms ook, Het leven dat de natuur ons geeft is kort, maar de herinnering aan een welbesteed leven duurt eeuwig.

Velen van ons koesteren die herinnering aan jou in hun hart en wij zijn blij je gekend te hebben.

En Piet, nu de finish is bereikt, volgt de ontspanning, dus rust in vrede.

Wij wensen Thea, kinderen en kleinkinderen alle goeds en sterkte!